

Cap.8 – primele 4 trâmbițe

Deși pecetea 6 marchează a doua venire a lui Hristos iar capitolul 7 ne-a deschis fereastra spre finalul glorios al celor răscumpărați, pecetea 7 ne reîntoarce în contextul planului lui Dumnezeu în desfășurare. Este ca și cum după ce a spus finalul poveștii, naratorul s-ar reîntoarce în cadrul narațiunii pentru a detalia ceva foarte important. Privind la cap. 8-11 – capitole ce descriu cele 7 trâmbițe – putem trage concluzia că pecetea 7 își propune să detalieze finalul planului istoric, sau mai exact evenimentele ce preced a doua venire a Mielului. Pecetea 7 inaugurează ÎN CER o tăcere de aproape jumătate de ceas. Până acum cerul a fost descris ca plin de viață, ca plin de laudă adusă Creatorului. Dar iată că acum această închinare este întreruptă și pentru aproape jumătate de ceas se lasă o tăcere de mormânt. Nimeni nu mai laudă pe Domnul. Nimeni nu mai îndrăznește să spună ceva. Și însuși Dumnezeu tace. Tăcerea este tulburătoare, chiar chinuitoare. Ea pare a fi împotriva naturii cerului. Ea ne aduce aminte de tăcerea din cap. 5 generată de întrebarea: Cine este vrednic să deschidă cartea...? și de plânsul lui Ioan plin de dramatism. Ce este cu această tăcere în cer? Și ce a generat o asemenea încremenire a cerului? Contextul capitolului ne sugerează că, în esența ei, această încremenire este tăcerea lui Dumnezeu față de nedreptatea de pe pământ. Într-adevăr apar apoi cei 7 îngeri care primesc cele 7 trâmbițe. Cu aceste trâmbițe ei vor sparge această tăcere cumplită. Și când trâmbițele sună (și deci sparg tăcerea) pedepsele divine se revarsă pe pământ. Cu alte cuvinte tăcerea e spartă prin pedepsirea pământului. Deci tăcerea e direct legată de nedreptățile de pe pământ. Pecetea 7 ne atrage atenția că planul lui Dumnezeu cu umanitatea este caracterizat prin multă tăcere. Adesea cerul tace. Și tăcerea cerului în fața nedreptății de pe pământ este atât de chinuitoare pentru locuitorii pământului. Atâția psalmi și atâtea pasaje din Vechiul Testament sunt PLÂNGERI, plângeri adânci ale sufletului, toate generate de cumplita tăcere a lui Dumnezeu. E dureros să constați că în viețile sfinților unele din cele mai fierbinți rugăciuni ale lor rămân fără un răspuns vizibil. În loc de răspuns o apăsătoare tăcere, ca tăcerea de o jumătate de ceas din ceruri. Dacă în esența ei, tăcerea din ceruri e direct legată de nedreptățile de pe pământ, acum ne putem întreba care este evenimentul particular care a generat-o?

În primul rând ne vin în minte culmi ale nedreptăților de pe pământ. Cea mai mare nedreptate este însăși crucificarea Fiului lui Dumnezeu. Să fie tăcerea de o jumătate de ceas generată de crucificarea lui Isus Hristos? Oare noi trăim încă în această tăcere de jumătate de ceas? Dar slava și bucuria învierii nu au spart deja tăcerea de la mormântul lui Isus? Sau tăcerea de jumătate de ceas se referă doar la răspunsul lui Dumnezeu față de nedreptatea de pe pământ? O altă culme a nedreptății de pe pământ este glorificarea lui antihrist de către întreaga umanitate. Ea vine în contrast cu crucea. Omenirea care a răstignit pe Hristos, acum se închină la cel ce este antiteza lui Hristos. Iată deci o altă variantă de luat în calcul. O altă interpretare vizează inima Creatorului, o inimă care iubește mila și nu judecata. Am scris mult pe această temă (vezi în special comentariile pe Ieremia) și nu o vom relua acum. Amintim doar că Dumnezeu în marea Sa îndurare nu vrea să aducă judecata ci ca toți să vină la pocăință și să fie mântuiți. De aceea momentul judecății este unul extrem de dificil pentru inima lui Dumnezeu. Dumnezeu este dreptate și până la urmă va aduce judecata. Dar de-abia după ce a epuizat toate chemările harului

Său. În sine, momentul judecării lumii este pentru Dumnezeu unul din cele mai grele momente. Poate că ce a generat tăcerea de o jumătate de ceas este însăși mâhnirea și tulburarea inimii lui Dumnezeu în fața judecării ce avea să vină. Poate că ce a generat tăcere în ceruri a fost însăși tăcerea lui Dumnezeu, tristețea lui Dumnezeu de dinainte de potopul final. Este ca și cum, înainte de revărsarea judecării, Dumnezeu s-ar retrage să plângă, și tot cerul ar ține un moment de reculegere. Poate că ce a generat tăcerea de o jumătate de ceas a fost însăși plinirea vremii, și umplerea paharului nelegiuirilor pământului. În fața acestor realități judecata devine iminentă. Dar în fața iminenței judecării, inima lui Dumnezeu se tulbură și atunci tot cerul intră în doliu. Este ca și cum Dumnezeu s-ar retrage în Sfânta Sfintelor și ar rămâne singur acolo, nedorind parcă să iasă și să-și continue planul. Este ca și cum inima lui Dumnezeu ar fi ajuns la un mare impas, la un moment de răscruce, la o grea cumpănă. Într-adevăr tăcerea din cer din v.1 pare legată de apariția îngerilor din v.2. Apariția îngerilor cu cele 7 trâmbițe ne spune că judecata este aproape. În contextul apropierei judecării Dumnezeu tace, tot cerul tace. Ca și cum narațiunea se întrerupe și planul lui Dumnezeu intră într-un blocaj. Este ca și cum Dumnezeu nu ar vrea să mai continue următoarea fază din planul Său. Această imagine ne aduce aminte de Apocalipsa 15 când, tot înainte de revărsarea judecării finale, Dumnezeu rămâne singur în Templu și nimeni nu poate să intre. Ni se sugerează același moment de grea cumpănă din inima lui Dumnezeu înainte de judecata finală. Atunci Dumnezeu se retrage singur în Templu ca să plângă. Nu vrea să fie în prezența nimănui. Nu vrea să fie mângâiat de nimeni. Nu poate fi mângâiat de nimeni. Această grea cumpănă din inima Domnului este descrisă atât de sugestiv de Isaia 63:1-6, pasaj pe care l-am comentat în detaliu cu alte ocazii. Ideea este că judecarea lumii este pentru Domnul ca un nou Ghetsimani. Durerea care i-a sfâșiat inima în momentul crucificării Fiului, îi sfâșie din nou sufletul în momentul judecării întregii omeniri.

Următorul pasaj din capitol și anume v.3-5 pare să fie un alt argument pentru interpretarea de mai sus. Cerul este în impas. Pe de o parte cei 7 îngeri primesc cele 7 trâmbițe arătând că a sosit vremea judecării. Pe de altă parte Dumnezeu tace și parcă refuză să dea act desfășurării judecării. În acest context intervin rugăciunile sfinților. Un înger (nu Hristos!) ia în cădelnița de aur MULTĂ tămâie cu rugăciunile TUTUROR sfinților și le aduce înaintea scaunului de domnie. Fumul se ridică înaintea lui Dumnezeu împreună cu rugăciunile sfinților. Și de-abia APOI se declanșează revărsarea judecării. Este ca și cum a fost nevoie de rugăciunile tuturor sfinților pentru ca Dumnezeu să fie convins să declanșeze judecata. Este șocant că un înger joacă rolul de Mare Preot. Putem presupune că Fiul era alături de Tatăl plângând și în același impas. Și atunci un înger curajos ia el inițiativa pentru a-i aduce aminte lui Dumnezeu de cealaltă latură a monezii. Pe o parte a monezii era judecarea omenirii. Pe cealaltă însă era răzburarea sfinților, răsplătirea sfinților, împlinirea promisiunilor lui Dumnezeu, curmarea răului și suferinței pe pământ. Toate rugăciunile sfinților cer în cele din urmă marea izbăvire adusă de a doua venire a lui Hristos. Credincioșii iubesc venirea Lui, așteaptă venirea Lui și se roagă fierbinte: Vino, Doamne Isuse! Inima lui Dumnezeu este în mare impas. Pe de o parte nu vrea să aducă judecata, pe de altă parte este dator să răspundă rugăciunilor sfinților Săi. Doar toate rugăciunile sfinților la un loc reușesc să-L convingă pe Dumnezeu să dea drumul judecării. Înțelegem din nou cât de greu este acest moment pentru Dumnezeu; cu adevărat un nou Ghetsimani. Dumnezeu pare dispus să rabde omenirea la infinit nădăjduind împotriva oricărei nădejdi că ea va răspunde chemării la pocăință și nu va mai fi nevoie de judecată. Ce Dumnezeu!

Ce inimă plină de răbdare și îndurare! Așa se poate explica de ce au trecut 2000 de ani și Domnul nu a revenit. Domnul amână cât se poate de mult judecata. Dar pentru a nu o amâna la infinit, Dumnezeu s-a legat pe Sine de destinul sfinților și a dat sfinților puterea mijlocirii. Le-a promis că le va răspunde la rugăciune, că le va face dreptate, că îi va răsplăti, că va pune capăt răului de pe pământ, că va restaura pe Israel. Or toate rugăciunile fără un răspuns vizibil își vor primi răspunsul prin a doua venire a lui Hristos. Rugăciunile fără răspuns sunt ca o povară grea pe inima lui Dumnezeu. Această povară poate fi îndepărtată prin a doua venire a lui Isus Hristos! Capitolul 8 ne deschide mintea să înțelegem ce valoare și ce putere și ce rol fundamental regăsim în rugăciunile sfinților. Acestea nu rămân uitate. Nu rămân fără răspuns. Nu, ci se adună toate acolo sus în cer până când vor fi suficient de multe ca să-L convingă pe Dumnezeu să declanșeze judecata. Și nu rugăciunile care au primit răspuns ci cele fără răspuns cântăresc mai greu în cădelnița de sus. Și cu cât sunt mai multe jertfe și mai multe rugăciuni fără răspuns cu atât acolo sus cântărește mai greu argumentul de a-L trimite din nou pe Fiul pe pământ. Și parcă pentru a fi sigur că noi am înțeles rolul crucial al rugăciunilor sfinților, îngerul umple cădelnița cu focul de pe altar și-l aruncă pe pământ stârnind tunete, glasuri, fulgere și un cutremur de pământ, adică judecată!

Primele 4 trâmbițe. Marea întrebare este dacă ele sunt realități istorice continue (ca pecețile) sau reprezintă judecăți particulare din vremea sfârșitului? Întrebarea nu este ușoară. Modul în care am interpretat până acum prima parte a cap.8 ne sugerează că este vorba de a doua variantă, și anume că trâmbițele descriu judecata finală și nu judecăți care străbat toată istoria. Vom opta deocamdată pentru această interpretare. Trâmbița are rol de avertisment. Aceste cataclisme avertizează că marea judecată se apropie. Dacă vizează toate cataclismele din timpul istoriei omenirii își pierd din puterea de a avertiza că finalul este aproape. Doar dacă sunt judecăți particulare înainte de final își păstrează rolul de avertisment. Capitolul începe cu inima lui Dumnezeu care nu vrea să aducă judecata finală. Este logic ca El să avertizeze în bunătatea Sa omenirea cu privire la iminența judecății finale. Și cum ar putea-o face mai bine decât prin niște cataclisme globale, șocante și care NU au mai fost pe pământ? Pecețile vizau o pătrime din pământ. Acum se are în vedere o treime din pământ. În mod clar judecata se mărește, se amplifică. Pe de altă parte nu putem sesiza asemănările dintre primele 4 trâmbițe și urgiile din Egipt. Dumnezeu nu a vrut să aducă judecata finală asupra Egiptului. Și de aceea i-a avertizat prin urgii. Or acum Dumnezeu va judeca întreaga lume. Este logic să avertizeze lumea prin urgii globale. Urgiile locale sunt și ele avertismente și oamenii reacționează la ele, dar o urgie globală are un alt impact. În concluzie logica acestui capitol ne sugerează că trâmbițele vizează cataclisme globale ce au rolul de a avertiza omenirea că marea judecată este aproape!

Observăm că primele 4 trâmbițe afectează în mod direct creația și în mod indirect pe oameni. Trâmbițele 5 și 6 (și evident și 7) afectează însă în mod direct pe oameni. Se vede o progresie în actul judecății. Tocmai această progresie transmite mesajul că marea judecată se apropie. Dumnezeu strânge lațul încetul cu încetul. Prin primele 4 trâmbițe el lovește în 4 resurse fundamentale pentru omenire: vegetația, apa mărilor, apa izvoarelor și lumina. Judecățile nu sunt precedate de peceți sau cai, ci de trâmbițe și de elemente ce vin pe pământ de sus:

- grindină și foc amestecat cu sânge --- aruncate pe pământ

- un munte mare de foc aprins --- aruncat în mare

- o stea mare care ardea ca o făclie și se numea Pelin --- a căzut peste a treia parte din râuri

Nu ne așteptăm neapărat să vedem aceste trei elemente cerești căzând pe pământ. Ele pot pur și simplu simboliza judecata care vine de sus. În schimb consecințele de pe pământ nu le putem spiritualiza ci le luăm în mod literal. Observăm tema FOCULUI care e prezentă în cele trei elemente cerești care aduc judecata pe pământ. Ne aducem aminte că Dumnezeu a spus că nu va mai aduce un potop de apă pe pământ, însă va aduce unul de foc. La final totul va arde cum ne spune și Petru în 2 Petru cap.3. Prezența FOCULUI deci ne poate avertiza că judecata finală (prin FOC) este aproape!

Aceste cataclisme par să afecteze deopotrivă pe credincioși și pe necredincioși. Unde este dreptatea atunci? La ce folos să fii credincios? Credincioșii vor suferi aceste neazuri înțelegând planul lui Dumnezeu și dorința inimii Sale de a avertiza întreg pământul înainte de judecata finală. Este dureros să citești cum aceste 4 cataclisme vor face ravagii pe pământ. Dar în același timp știm că nici lui Dumnezeu nu-i face plăcere să înmulțească neazul de pe pământ. Însă pe celălalt taler este salvarea eternă a sufletelor oamenilor. Nu toți, dar poate măcar unii vor lua aminte la aceste mari semne și se vor teme de mânia Creatorului. Nu prea pot să comentez aceste 4 trâmbițe. Nu pot decât să mă îngrozesc cu privire la câtă suferință vor aduce pe pământ. Și la fel ca și Creatorul însuși, nu pot decât să păstrez un moment de tăcere...

Problema limbajului. Mai este relevant limbajul cataclismelor pentru omenirea de azi? Mai este. Și când Dumnezeu vrea să comunice un mesaj de avertizare, El și reușește! La fel ca în cazul urgiilor din Egipt, cataclismele vor avea o asemenea dimensiune și manifestare încât mesajul să fie clar. Fenomenele naturale obișnuite, încălzirea globală etc. nu vor putea explica aceste cataclisme. Oamenii vor ști că vin din partea lui Dumnezeu, din partea Creatorului. Ce vor face apoi, e treaba lor. Dar oamenii vor înțelege. În Apocalipsa vom vedea cum oamenii (marea lor majoritate) nu se vor căi și vor huli pe față pe Cel ce aduce aceste urgii. Tot în Apocalipsa vom întâlni pe cei 2 prooroci care vor lovi cu urgii pământul și vor prooroci. Și oamenii se vor bucura la moartea lor. Concluzia este că Dumnezeu nu va face risipă de limbaj neconcludent. Dumnezeu va avea grijă ca mesajul să fie clar și să ajungă la conștiințele oamenilor. Poate că unele din trâmbițe vor fi anunțate mai dinainte de cei 2 prooroci ca mesajul să fie și mai clar. La fel cum Aaron și Moise anunțau mai dinainte urgiile din Egipt, la fel vor face și cei doi prooroci din Apocalipsa 11. În Apocalipsa 14:6-7 apare un înger cu o Evanghelie veșnică pe care o vestește tuturor locuitorilor pământului zicând: Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă căci a venit ceasul judecății Lui; închinați-vă Celui ce a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor! Se pare că acest înger traduce potopul de urgii cât se poate de clar tuturor locuitorilor pământului. Prin aceste urgii Dumnezeu pe de o parte își revendică dreptul de Creator iar pe de altă parte transmite oamenilor că este plin de mânie și că ceasul judecății este aproape. Cum anume va transmite îngerul acest mesaj, rămâne de văzut.